

1 Den, som kun lader Herren råde
Og på ham sætter al sin lid,
Den vil han fri fra al slags våde
Og redde af al nød og strid;
Hvem al sin lid til Herren slår,
Hans Hus på sandgrund ikke står.

2 Hvad hjælper os vor sorg og klage?
Hvad hjælper os vor ak og ve?
Hvad hjælper, at vi alle dage
Bejamrer vor bedrøvelse?
Vi fylder kun vor modgangs skål
Med sligt unyttigt klagemål.

3 Stå, kristensjæl kun lidet stille,
Og vær fornøjet i dit sind,
Alt som vor Herres nådevilje
Og forsyn alting retter ind;
Den gode Gud og skabermænd
Bedst skønner, hvad os fejle kan.

4 Han kender, hvem det bedst kan fremme,
Han ved den rette frydetid;
Når han vor troskab kan fornemme
Og mærker ingen hykle-id,
Så kommer han, før vi kan se,
Og vil os meget godt bete.

5 Tænk ej i dine store plager,
At Herren han har dig forladt,
Og ene sig kun den antager,
Som lykken har i alting fat;
Ved tiden meget ændrer sig,
Den sætter mål for mig og dig.

6 Det er for Gud slet ingen møje,
det koster ham jo kun et Ord,
Den, som er fattig, at ophøje,
En rig at styrte ned til Jord;
Gud er den undergerningsmand,
Som rejser brat og fælde kan.

7 Syng, bed og lyd kun Herrens stemme,
Vær i dit Kald vindskibelig
Og tænk, at Gud dit værk vil fremme,
Så sker det også visselig;
Thi hvo sin lid til Gud har sat,
Han bliver ej af ham forladt.

Author/Translator from index: G. Neumark; F. Rostgaard